

26. szám.
 Junius 29-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Barátim, jertek haza!

Vége már a nagy haragnak :
 A tenger lecsillapult.
 Bizony megtanulta János,
 Mit Jancsika nem tanult :
 Feledni is megtanultunk,
 Hiszekegyünk rövidült,
 „Feltámadást“ kitörültük
 Szépen a szövegibül.
 Örülünk, hogy valahára
 Már egyszer lefekhetünk !
 — Mig a sok közt titeket is
 Végkép el nem feledünk :
 — — Barátim, jertek haza !

Ne féljete, nem visznek el
 Katonának, öregek !
 Tizenkilencz évi adót
 Sem kérik meg tőletek.
 Csupán azt kell megfogadni :
 Nem jártok a Komlóba,
 Soha sem néztek a Honba,
 Csak a Pesti Naplóba ;
 Tiszával nem paroláztok,
 Nem szavaztok a ballal,
 Nem haragusztok meg, hogy ha
 Kinálnak hivatallal.
 — — Barátim, jertek haza !

Siessetek, most kezdődik
 Az aratás. Jó év lesz,
 Valahára a magyar is
 Egyszer bőséget élvez.
 Most hullanak jó záporok :
 Csillag, kereszt, szelencze,
 Nem mindig a németeknek
 Szolgál csak a szerencse ;
 Az uraknak aranykereszt,
 A parasztnak búzából,
 S az ez évi jó termés mind
 Jön a magas kormánytól.
 — — Barátim, jertek haza !

Az az egész külföld nekünk
 Nem ér egy pipa dohányt :
 Hiszen ti már ismeritek
 Olaszt, frankot, taliánt ;
 Van, van egy kis műveltségük,
 Itt ott egy kis szabadság,
 S a mi ugyan nem sokat ér :
 Egy kis nemzeti nagyság.
 Haladásban, gazdagságban
 Velük ugyan nem győzünk ;
 De azt csak elismeritek,
 Hogy itthon jobban főzünk.
 — — Barátim, jertek haza !

Visszakaptok mindent. Itt vár
Szökött feleségetek;
Most már az is hűséges lesz,
Mikor nem kell senkinek.
Ifjúkori ideálra
Reá találhatsz komót;
Az is prakticze fogá fel,
Az éltet, s most masamód.
Megtalálod a boltjáról,
Ha vele szólni kívánsz.
Vannak már nagy fiai is,
Ki zsandár, ki meg fináncz.
— — Barátim, jertek haza!

Lesz publikum, ki viváttal
S fáklyás zenével fogad,
S ha szomjazik, nevedre is
Emel tele poharat.
Söt egy vakáns követségben
Meg is leled jutalmad:
— Persze: a jobb oldalra ülsz,
S szidod a forradalmat.
. . . . Ám, ha lelked' bántja a fény,
Hogy ha terhedre a hir,
Találhatsz itt-ott egy embert,
Ki hallgat, megért — és sir.
Barátim, jertek haza!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Lesz mar minden. De minden. Riszint meg van mar igrirve; riszint kilatasba van helyeztetve; riszint közel tavolban al; riszint pedig anyira haladt mar, hogy papirosra izz van tive.

Lesz hatszaz mirföld vasut egisz országban, lesz regale, szölödizsma valtság, is lesz zsidó emantipatzió.

Is ez mind nagyon jó lesz. Magyar vasuton lesznek magyar konductorok, oda mingyart el lehet placirozni alkalmatozs, de alkalmatlan honvideket; fahrkarte neve lesz ezutan „hajozskartya.“ Nemezs embereknek szabad jarazs-kelisz minden uton — maguk pinziirt. Infamizs restauratziók helyete lesznek jó magyar csardak, a hol kapnyi mindenfile jó magyarozs iteleket: kivive, mikor semit se kapnyi. Fogok inditvanyozni, hogy vasutak szemilzete, a ki harmincezer lilek, szinte kipeze egy valasztó kerületet, is az izz külgye egy kipviselöt also hazba, is egy föispanyt felső hazba; vasutaknak ugyizs vanak *zaszlozs uraik*, kiket aztan hinak Bahnwachtereknek. Milyen szip lesz majd eczer egy nemzeti *locomotiv-banderium*!

De hogy hunan veszünk hozaja azt a sok pinzt? Az a legkönyeb vilagon. Megsugok planumot tekintedezs barátom uramnak, de el ne arulya engem, hogy tülem meghallot, mer titok. Tehat így lesz. Mikor gyün legközelebi kamatfizetisz statuskötelezvinyekre; fizető hivatalnal megkirdeznék statuskötelezviny tulajdonostul: menyit ir ez a szaz forintozs kötelezviny?

ha feleli; „hatvanöt forintot, ez a cursus,“ azonal perbe fognak ütöt, mint uzsorazst, ki hatvanöt forinttul akar kapnyi anyi interest, mint szaztul; ha pedig megijed, is feleli: „szaz forintot;“ akkor rafizetnek vele harminceztöt, mert anyival keveseb a cursus. Ezel a financzializs operatioval maguktul alamhitelezöktül ki lehet teremteni a ezer miliom forintot; is financzminiszter mig sokaig nem fogja raja szorulnyi, hogy azt tegye, hogy mikor maga elöt lat szamadasozs tablat, a kire antecessorai mar anyit felkritaztak, hogy töb ra nem fir, mert mig a sorok közi izz irtak; tehat, mondok, hogy mostani financzminiszter mig nem szorult azon utolso expedienshez, hogy mutatoujat megnyalazon, s egisz algebrat vigig huzon vele: „irjunk mar mozd masik oldalra.“

Ezir szüksigezs lesz nagyon zsidó emancipatzió. Had legyen egy kizs vigasztalazs nekik. Hja bizom, ha nekünk be kelete eligenünk devalvalt constitutioval, ha rigi *conventionsmünze* alkotmanyunk helyete elfogadhatunk *Wiener Währung*-alkotmanyt, hat *zsidó-constitutio*, a *börze* izz csak vegyen *revisio ala* a maga törvinyeit; ha mink egy tolvonasal elengetünk *nationalgardot*, revanzsul engedjenek el *nationalanlehent*; ha mink kidobtunk hajobul Palatinust, ök izz dobjanak ki Rothschildet; is ha mink adhatunk indemnityt miniszteriumnak, hogy kereshesen zsebünkben szabadon, ha talal bene valamit, hat zsidok izz szavazanak meg hasonlo indemnityt. Ezt nevezek in *pol ari egyenjogositasnak*.

Hanem hogy mit akarja megind az az Iranyi Daniel otan Magyar Ujsagban? A mit beszil magarul, aszt jól teszi; hogy aszongya, mivel megengetetik hazagyünyi, csak azir se nem gyün haza; de mivel föltitel nélkül nem szabad hazagyünyi, csak azirt izs hazagyün. Had banok izs in. Gyün, nem gyün. Ugy izs sok republikanuzs hazatirt emigrans ugy tele tilte aszt a padot orszaggyülisi *job oldalon*, a hun in ülök, hogy magam csak fil labal ülük mar bene; — de mit kritizal az in „iralyomat“ Iranyi Daniel. Ha in nem vagyok neki *Iralyi Daniel*, ki kriti-

zalyam az ü *iranyat*; hagyja ü bikit az in *iralyomnak*. In irok, a hogy beszilek, is beszilek, a hogy irzek; is az jól van magyarul, akarhogyan van. Ha in elhalgathatom szilsö baloldali szonokot, mikor *fehírvarmegyei nyelven* beszili, is az sem akadimiai tajbeszid; hat halgasanak elük aszt izs, a hogy in beszilek. Ez együt jó, mint a fogfajazs, meg a rheuma.

Különben jó barátok maradunk, hiszen semink sincs, a min veszekegyünk.

alazatos szolgája

Tallerossy Zebulon.

A méltóságos főszolgabíró és a practicus esküdt.

Ő *Méltósága*. Ejnye teringtét! de sok restantiát hagyott itt a nyakunkon az előbbi főbíró! Hogy az ördögbe dolgozzuk ezt már fel, amice!?

Az *esküdt*. Könyörgöm alázatossággal, méltóságos főbíró ur, elintézem én azt az egész csomót egy fertály óra alatt.

Ő *Méltósága*. Nincs ma tréfálni kedvem, amice! Érti-e? Hogyis ne menne el az ember kedve, ennyi munka láttára!

Az *esküdt*. Isten ments' a tréfálástól; komolyan beszélek.

Ő *Méltósága*. Micsoda? nem tréfál!? Beszéljen amice!

Az *esküdt*. Az egész elintézéshez nem kell egyéb, mint egy pár iv ugynevezett pakkpapiros, egy kis spagéta, meg egy vörös czeruza.

Ő *Méltósága*. Nem értem még, — beszéljen tovább —

Az *esküdt*. A pakkpapirosba becsavartatnak a restantiák, a spagétával szépen összeköttenek, és az egész csomagra, az említett czeruzával, ökölnyi betűkkel ez iratik fel: „A provisorius alkotmányellenes hivatalbeli előd által *elintézetlenül!* hátrahagyott acták.“

Ő *Méltósága*. Kezdem érteni.

Az *esküdt*. Igen méltóságos uram, ezt írjuk reá, és fedezve vagyunk fel- és lefelé. Mert ha felülről jönne valami vizitáció, akkor büszkeséggel a csomóra mutatva, így szólunk: „Ime, ezekhez csupa hazafuságból nem nyultunk, és azért jelöltük meg oly érthetően a csomót, hogy lássa az egész nép, mily átok volt a provisorium!“ — Ha pedig egy a népből jön, kinek az ügye oda be van kötve, annak azt mondjuk: „Miután kend az előbbi alkotmányellenes főbíróhoz ment folymodni: összes iratait ezen nagy pakétába, ni! kellett

bespagétázni; már most csak várjon kend, míg a sor ezen csomócskára rákerül!“ Fogadom, méltóságos ur, hogy a paraszt a nagy csomótól úgy megijed, hogy soha többé felénk se jön.

Ő *Méltósága* (székéből felugorva.) Amice! Ön nagy ember! (két úját odanyujtva) kieszközlöm nagybátyámnál, a főispán urnál, hogy tiszteletbeli szolgabírónak neveztessek ki. (Hivatalos hangon.) És most lásson az esküdt ur mindjárt hozzá a mondott elintézéshez, mert én a hivatalban mindenekelőtt a rendet és szorgalmat szeretem. Többire pedig én most agarászni megyek; — és amicét nálam ebédre elvárom. (Elindul.)

Az *esküdt* (földig lehajolva.) Leszek oly bátor. Legalázatosabb szolgája, illustrissime domine! (Fülegyenesedve.) He Jancsi! Menjen kend a zsidóhoz, s hozzon vagy 10 árkus pakkpapirost a legnagyobbakból! — (Kezét dörzsölve.) Belefér abba a mi actáinkból is egy pár! — Hja, mit ér a theoria, praxis nélkül!?

Borkoresolyák.

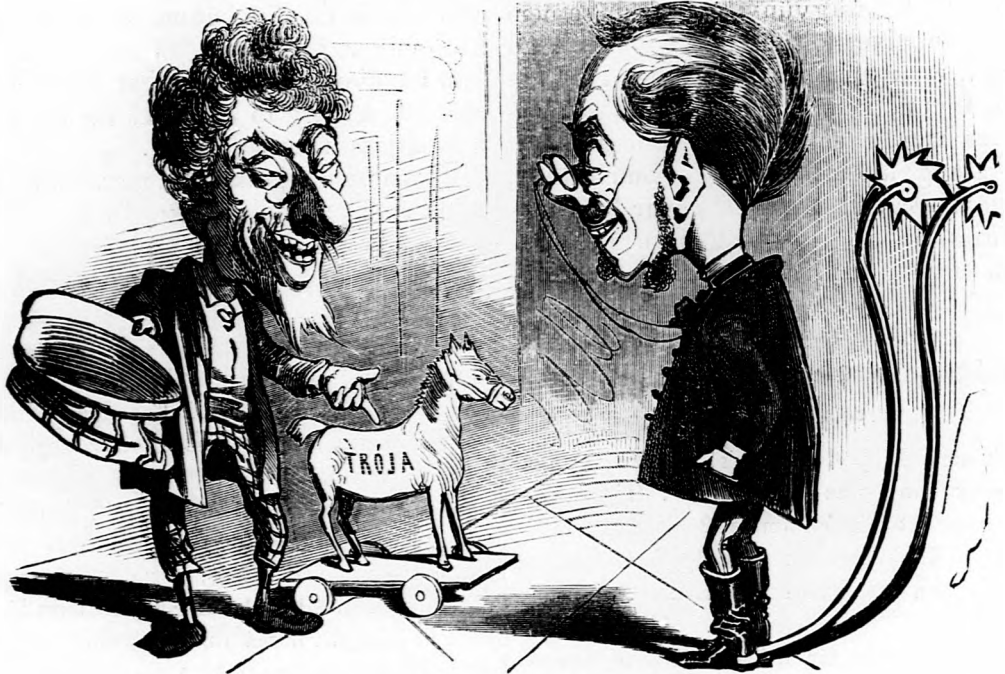
Mr. Jackson, ki a napokban a fehérmegeyi L...nyi helységben megforgult, az ottani excellentiás kertet meg akarta nézni. A tisztelt gentleman szakállatizta katolikus véréről nem tévén tanuságot, a kert cherubjai igazoló jegyét kérték. A gentleman csodálkozva kérdé ezen nagy óvatosság okát, mire ezt a választ nyerte:

„Haben Befehl, dass Jud und Schwein darf nicht hinein.“

Nem nevet szivetek, oh Hirnök és Idök Tanuja!?

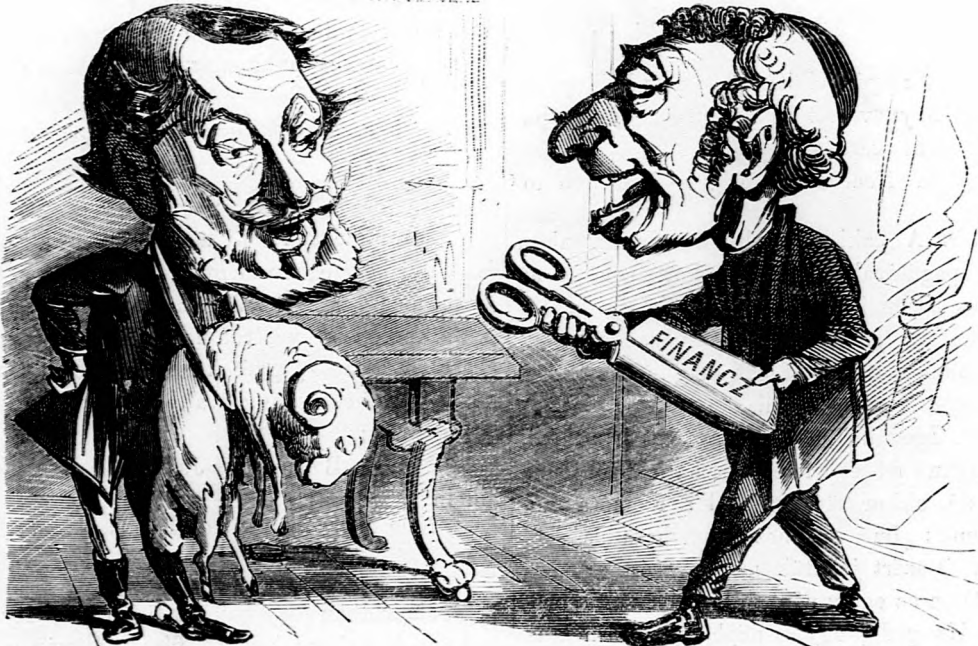
Madridban egy színész nő férfi ruhába öltözve, szakállt és bajuszt hord. A férfiaktól már nemcsak a kalapot, de a bajuszt is elveszik; csak utoljára is nagyon megviselik a nők a férfiakat.

Az új dignitariusok. Az aransarkantyús vitéz.

— Szolgálhatok excellentiádnak ezekhez az arany sarkantyúkhöz egy arany paripával. Kitiñő nem mes faj. Ősapja ama bizonyos trójai fa-ló, mely Achilles idejében az első akadályversenyben győztes lett.

Az aranygyapjús vitéz.

— Szolgálhatok excellentiádnak egy arany ollóval, ahoz az arany gyapjuhoz. Epezz e Raritát! Valóságos a Delila kontesznek az ollója, a kivel a Sámson lord gyapjút lenyirta.

Az új dignitariusok. Az aranykulcsos vitéz.

Excellenz! Nem tetszik ahoz az arany kulcshez egy aranv ládát acquirálni? Nagyon jó láda; elfér benne az egész státusadósság.

Az arany tubákos pixises vitéz.

Excellenz! Ahoz a drága szép arany tubákos pixishez jó lenne gondoskodni egy igen jó arany orrúl.
Vitéz. Takarodj! Kapok én orrt is a pixishez az én patronusaimtól, ne félj!

Felelet négy kérdésre,
a papagályokat illetőleg,
Csernátonytól.

Papagály-történiám óta néhány erre vonatkozó levélkét volt szerencsém kapni. Többnyire álnév alatt értesítnek a hatásról, mit Coco esete tett rájuk.

E hatás különböző volt, s kitünik a következő kérdésekből:

Egy elérzékenyült *Kakadu* tudni szeretné, hogy „hát szegény Cocotte hová lett?”

Egy *sólyomfi*, kit (Fk) tanított meg a sorok közt olvasni, tudakozódik, hogy „mit jelent az elmondott történet?”

Egy *jézuita* kérdez, ha hiszek-e „az eféle mesében?”

Egy gyakorlati állattanár pedig felvilágosíttatni ohajt, hogy „mi belőle a tanúság?”

Külön czikkel válaszolni mindenik kérdésre hozszadalmas dolog és olvasmány lenne.

Felelek tehát mindnyájoknak egyszerre a következőkben.

* * *

Hogy a nő és madár, kikben szív van, érdekeltséget fognak érezni Cocotte további sorsa iránt is, arról percizig sem kétkedtem.

En is hasonló érzemény uralma alatt állottam a bánatos elnémulásba merült papagály előtt. Csak arra vártam, hogy némileg magához jöjjön, s azonnal firtattam, mondana valamit özvegysége napjairól is.

De e részben Cocotte szerfelett tartózkodó volt.

Eleinte nem is akart felelni kérdezősködéseimre. Csak nyögdiélt; boldogtalan férje esetén látszott csüggni egész emlékezete, s annyira oda volt elbeszélése által, hogy az orra elibe tartott baraczkra is csak közömbös pillanatot vetett, s szemei, mint két vakablak, csupa fehérségben meredeztek.

Gyanakszom, hogy tudott volna ő néhány kalandot magáról is elmotyogni, de nem akart. Csak fejét rázá czélzásaimra, hogy az oly bájos alak, mint az övé, még sem élt tán mindig keseregve és vigasztalások nélkül.

„Kedves Cocotte! — szólék hozzá kissé kötekedve, — nagyságod engem nem ültet fel,

Solche grosze, gelbe Augen,

Solche hat die Tugend nicht.“

E Heine szavakra szörnyü zavarba jött, elneveté magát, s rám kiálta: *Vous êtes un impertinent!*

De többet kivenni belőle nem bírtam.

Csak arról értesített, hogy miként került az állatkertbe?

Itt következik az értesítése.

Mult télen urnöm (az angol nő, ki Coco halála után ismét birni akart engemet, s visszavásároltatott a szép tánczosnőtől) Rómába indult megint, s én vele. Képzelheti ön, mint dobogott szívem, viszont láthatni a fatális helyet. A határra érvén, utlevél kéretett tőlünk. Myladyé rendben volt, nekem nem volt. Visszautasítottam. Hasztalan volt minden jótállás, hogy csendes, rendes, szótlán madár vagyok, s hogy — jegyzé meg a szegény túlbuzgó lady — nyöstén levén, beszélni sem tudok.

„Hisz — felele durván a röhhögő rendőr — ön is nyöstén, mégis fecseg eleget. Egy szó, mint száz, a papagály nem mehet. Ki tudja mi lakik benne? Nekünk szigorú rendeletünk van a beszédes madarak szemmel tartására. Utlevél nélkül papagályok sem mehetnek be a mennyeknek országába, s ez utlevélben megírva kell lenni, hogy az illető milyen? mit tud? hova való? honnan jön? minő különös jelei vannak? Nem akarjuk, hogy ismét egy Cocoval gyűljön meg bajunk.“

A Coco névre nem tarthattam vissza fájdalom nyilatkozatait, s szárny alá dugám zokogó orromat.

— Madame! az ön papagálya világosan tudja, hogy miről van szó? Bizonyosan valami forradalmár. Vissza! vagy elfogatom.

Mylady telegrafirozni akart a Vatikánba, s egy bibornokot nevezett, kinek haragjával fenyegeté a kegyetlen és udvariatlan rendőrt.

„Én csak a vett parancsnak engedelmeskedem kötelességemet teljesítem asszonyom, s nem félek semmitől. Azt a kardinálist különben is tegnapelőtt temették el.“

Angol urnöm e híre összerogyott, szörnyet halt. A szerencsétlen nagyon vallásos egy nő volt, szeretete a szent atyákat. Requiescat in pace. Én visszautaztam a szobaleánynyal Londonba, hol az örökösök eladtak a többi ingósággal engem is. Az állatkerti társulat birtokába jutottam, s most itt vagyok, és hihetőleg itt is zárom be viszontagságos életemet. Isten önnel.

Adieu chère Cocotte!

(Vége köv.)

Egy szó a maga helyén.

A koronázási díszmenet Budán, az Albrecht-uton egy kicsit megállapodván, az elősereget képező Jász és kún bandérium, valaki által megállítva, még akkor is úgy állott ott, mint a kőfal, a midőn a menet ismét megindult, és a hátulsó kunokat már erősen nyomta,

mi által természetesen az egész menet feltartóztatva lőn. Elővágat erre X. fiatal gróf az ő gyémántos ruhájában, és a legudvariasabb hangon így szól a jászok- és kunokhoz: „Uraim! méltóztassanak előrehaladni!” — De a „lovon született“ vitézek ezen szép szavakra mit sem adnak, és csakugy nézik a gróf urat, mintha az „franciául“ szólna hozzájuk. Jön ezután vágatva Y. báró ur, és a fekete harezfiaknak emigy könyörög: „Ugyan kérem az urakat, legyenek már oly szívesek elindulni, hisz az egész menét akadt meg miattok!” De a jászok és kunok erre se hajolnak, és egész nyugodalommal töltik makra pipáikat.

Látván a bajt az öreg katonaviselt Z. zászlós ur, trapban a banderium élére nyargal, és ott kemény hangon így dörmögi el magát: „kutya-lánczos-teremtette! Vigyázz! Indulj!” — Mire az egész kis armadia, lovain mint a gyertyaszál, felegyenesedik, és a legszebb rendben elindul.

Kedves vendégek.

Muszkaország „nóbel“ gazda,
Járnak oda a vendégek,
Fényes ünnep, óriás „tor“,
Mely nem akar érni véget.
Nagy lakoma, ide érzik
Szagát a jó pecesenyének ;
Azért járnak a vendégek.

Csakhogy az a „pecesnye szag“
Még csak olyan „ideális“,
(Mint teszem: a „hadügy“ nálunk),
S bár hozzá kész már a tál is,
Villa, kés; még ekkoráig
Meg sem lőtték azt a vadat,
Melyből lesz a „zsiros falat.“

No de hát van puska bőven,
Meg vad is van: no és mennyi!
„Nemes szándék és nemes cél“,
Csak neki kell bátran menni.
— De vadászat közben, mégis
Nem tartom nem-lehetőnek,
Hogy valami „bakot lőnek.“

Salát Gazsi.

Tíz sor arról a bizonyos tíz esztendőről.

Irtá egy volt baka.

Nem mondom meg: mikor volt. — A ki magától ki nem találja, — ugy sem ért meg engem.

Egy főszolgabirónál körmölgettem, ki olyformán állt ő hivatalának pusztá romjai közt, mint mikor az erdőt kiirtják, s egy fát épen hagynak a tisztítás közepén.

Egyszer perzekútor-hadnagy lépett az irodába. Kívül négy fogdmege várakozott. Ezt az öt embert már megmodernizálta az új rendszer.

— Rendeletem van önt elfogni, s Váradra vinni a sorozó bizottság elé — mondá a Sicherheitscommissair — s hogy a bizonytalanság ne kínozzon, hozzátette, hogy Braunhoff generális mindenestre be akar soroztatni, még ha sánta, vagy félszemű vagyok is. Kránfuternek ugy is jó leszek.

Tudtam, hogy honvédviselt ember már eo ipso nagy bűnös; mégis kérdeztem e siralmas határozat okát. — No's: hát megtalálták valakinél a Sárosy farsangi dalát, s az a valaki bevallotta, hogy tőlem kapta. — Nem elég bűn-e az?

Egyébiránt Braunhoff generálisról oly vélemény czirkált a vidéken, hogy jó ember. — Divatba jött: olyan emberről, ki épen keze ügyébe esett a publikumnak, azt mondani, hogy „jó ember az, — csak a többi rossz.“

Öt perzekútor kísért Nagy-Váradra. — Ily megtiszteltetésre lehetlen volt magamban föl nem tennem, hogy data occasione megszököm.

Másnap hajnalban útban voltam Debreczen felé Debreczenben Reviczky Menyhértnek hívták a kis istent. Reviczkyról is azt mondták, hogy „jó ember az.“ Biztattak: menjek el hozzá, felszabadít az üldözés alól.

Elmentem hozzá. Rám rivalt: hogy merek én el nem fogva lenni? Neki kötelessége engem rögtön elfogatni. Allítsak kezest.

— Szívesen. Ez s ez fiskális keresztapám; a kálvinista püspök apámnak barátja volt; N. N. földbirtokos jó ismerősünk. Melyik tetszik? Jó lesz a fiskális. Menjek, és hívjam el, hogy álljon jót érettem.

Elmentem, — és még máig is hívom a fiskálist. Nem olyan világ volt akkor, hogy az ember magát is benne hagyja a bajban, s mást is belekeverjen. Ha Reviczky uram oly naiv kis isten, hogy engem elbocsát — kezest keresni: hadd üsse bottal a nyomomat.

Aztán „császári királyi futnok“ lettem. Ezt a címet irtam nevem után vendéglőkben az idegenek könyvébe; s azt tetszik gondolni, hogy csak egyszer is feltűnt az osztrák policziának?

Huszonöt forint volt a zsebemben. Azzal indultam útnak Amerikába. El is jutottam Pestig.

Hanem Pesten aztán megrekedtem. Pesten akkor az volt a divat, hogy egyszer csak körül fogtak éjjel

egy egy házat, s a ki benne fegyverfogható volt, besorozták. Én magam jelentkeztem az üllői kaszárnyában. Sok ember maga jelentkezett akkor; egyik mentőszerrül használta az önkényes feljelentést, másik egy-egy kis természetes, vagy mesterséges betegségben bízott, harmadik a jó szerencsében, — persze, hogy besorozták mind.

Biz ott engem sem mentettek föl, hiában vágtam inséges képet. Ugyanazon katonao orvos mondta ki rám a „tauglich“-ot, a ki két évvel azelőtt alkalmasnak talált. Rám ismert, és mosolygott. Mosolygott azelőtt két évvel is.

Bajtársaim többnyire szerencsések voltak, mert idegen ajku ezredetekhez sorozták őket. Én az Estei Ferdinand ezredéhez, vagyis bakanyelven az „Esztiék“-hez jutottam. Amazok sorsa az ezredestől függött, s az ezredesek többnyire tekintettel voltak műveltségükre, társadalmi állásukra. Minket magyar bakancsosok kényére hagyott az óbester; azt pedig tudni kell, hogy ki a durvább boszantásoknak akarja magát kitenni; csak azt sejtse magyar bakancsossal, hogy deákos ember.

A mi művelt embert boszanthat, azt mind elkövették velünk. Minden erősebb és piszkosabb munkát velünk végeztettek. A legkisebb pecsét ruhánkon, egy tühegynyi homály fegyverünkön, a legkisebb hiba a menázsiban, meggyalázó szidalmakra, s büntetésekre volt alkalom. Hanem az igaz, hogy főztünk is olyan babcsipkedett, hogy szájpaddlásán ragadt Johann Czirok Szabó compánia zimmermannak.

Michael Kókai, rátóti születésű recapitulans volt első slófkamerádom és apám. Eleget tanitgatott és verte belém a bakatempót, hogy hja! biz azt már meg kell szokni, mert a mama szoknyája messze van, s a compániának nincs tehene, hogy tejbe vajba fűröszszenek. De mikor én nem tudtam megszokni!

Az Esztiék épen nagy hadigyakorlaton voltak Somma-Campagna körül. Piemont és Svájc határai épen itt szögelnek össze, s amattól csak a rohanó Ticino választott el bennünket. Falukban, szétszórva fekdüztünk. Nem csoda aztán, ha a strázsamesterek esténkint nem győzték a sok Abgangot jegyezni. Szöktek az emberek egyenkint és tömegesen. Én is utnak indultam valami hatodmagammal. De alig mentünk egy puskaalóvénnyire, — egyik azt inditványozta, hogy menjünk vissza fegyvereinkért; másik azt mondta,

hogy fegyver nélkül menjünk, mert így, ha megesípnék is, kisebb lesz a büntetésünk.

— Hja pajtás, ha te még el is hagynád magadat fogni! Jobb lesz visszamennünk.

Aztán egyedül indultam útnak. A svájci havasok alján gyönyörűen fehérlett messziről egy város. Ráfogtam, hogy az Svájcban van, s annak mentem torony iránt. Már jó utat tevék, midőn egy olasz a mezőn megszólított. Talárjáról és sajtáságos háromszögű kalapjáról azonnal ráismertem, hogy pap. Ez bizonyosan deákul is tud. Véletlenül tudott, — ámbár azután megtudtam, hogy az olasz falusi papok közül ritka beszél a deák nyelvet. Szóba állottam vele, a kétségbeesés bizalmával kérdezősködve. No's: az a fehér csillogású város ott — Como, nagy tó partján, melyen igen bajos lesz az átmenetel; hanem forduljak inkább a Ticinonak, az keskeny, és jó emberek csónakokat tartanak készen.

A Ticinonak fordultam. Utközben ki szánólag, ki biztató mosolylyal, később közönyösen néztek reám a digák. Szerettem volna tőlük kérdezősködni, ők meg is értettek, mert az olasz paraszt csupa jelekből is megérti az embert; de én egyáltalában nem tudtam szavakból, intéseikből eligazodni, s egyszer csak magam előtt láttam Gallarate szellős tornyát, honnan reggel kiindultam.

Másnap reportra vittek. Büntetést nem kaptam, mert akkori időben nem győzték volna a szökevényeket büntetni, hanem kapitányom azt a tanácsot adta: ha el akarok szokni: vagy olaszul tudjak, vagy sok pénz legyen a zsebemben. Igazsága van. Tanuljunk olaszul mielőbb.

De mire megtanultam, már akkor útnan voltunk Velenceze felé.

(Folyt. köv.)

Előfizetési föltételek

A Z „ÜSTÖKÖS“

1867. II-dik félévi folyamára.

Julius—septemberi negyedévre 1 frt 50 kr.
Julius—decemberi félévre 3 „ — „

Az előfizetési pénzek az „Üstökös“ kiadó-hivatalához, (Barátok-tere 7 szám) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Orszáágút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.